

CZIGÁNY GYÖRGY

Fiam, Petőfi Sándor

Csoóri Sándornak

*Arcod kigyúlt, zászlóként lobogó testtel
állsz a Pilvax előtt, futsz a Corvin közben,
ott vagy az Országház terén s minden csatatéren –
rossz bőrben vagy, fiacskám, baljós láz van
egykor oly szelíd, szerelmes szemeidben.
És reszket ifjú kezed, mint bölcs öregeké,
amint bort tölt az ábítat rideg pohárba.
Kipattanó izmok dühe van arcod csontjain:
kegyetlen volnál? – lázak bilincseiben szabad!
Holott odaadóan nyújtózik pillantásodban
a róna, s a homályból kék gyümölcsfák
néznek terád, kit üromével a tapasztalás
annyiszor kínált sötét poharából... Kisfiam,
azt hallom, vért köptél, mégis kardot kívánsz,
katona lennél; a gyávaságtól megrezzent szívvel
suttogod, mondod és kiáltod gyöngéden
a gyermekien szép forradalmat, hogy mezítlen
koporsón: vérző hátadon dübörögjön majd a föld,
míg vigyorogva esküdöznek, kiknek csak sírni szabadna.
Itt az idő! – csak a te szegény, enyésző szívedben
élhet Magyarország. Féltünk, fiam, és félünk:
nem áldott földbe, ócska legendába vetnek téged,
nehéz évszázadok eleven sírjába temetnek –
költő és vértanú, te elszánt boldogság-cselekvő!
Ki avat boldoggá téged – hűség mártírja –
kinek minden szívütése imádság volt?!*